

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1835-04-18)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1835-04-18)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 169. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0062.pdf (tilgået 02. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig til Ingemann.
Paaskt-Lørdag 1835.

Kjære Ingemann!

Længe opsatte jeg at skrive, fordi jeg, under mit Slid paa Middelalderens Historie, ikke fandt Hvile til at læse din „Prins Otto“, og dog ej til Tak for den venlige Meddelelse vilde bekjende min Uvidenhed om Indholden, som Søstrene vel ej ganske havde kunnet holde hos dem selv, men som jeg dog ikke vilde omtale efter andres Mund. Siden har jeg slaaet mig til Ro med den glade Forventning, at vi jo saas i Paasken, da vi meget bedre og mageligere kunde tales ved baade om dette og om mange flere Ting, som jeg gjerne vilde afhandle med dig. Nu derimod, da jeg ser, du bliver borte, kan jeg endikke selv finde mig i at lade Paasken gaa forbi uden et lille Notabene, skjønt jeg mellem de fire Helligdage ej finder mig saa oprømt, som jeg ved denne Lejlighed kunde ønske.

Tak da nu først saa vel for Prins Otto som for det lille dejlige Trekløver ¹⁾, hvormed du forleden overraskede mig og erhvervede dig efter mine Tanker udmærket Krav paa den danske Læseverdens Taknemmelighed! thi jeg har ikke nylig læst noget, der ved sin Lethed, Dristighed, Friskhed og Naturlighed saa behagelig og saa højlig tilfredsstillede mig, da selv Indvendingen mod det korte er bedre end en lang Lovtale. — Dette være imidlertid Prins Otto i alle Maader ufortalt; thi vel har den ikke i alle Maader mit Bifald, men jeg har lært, at man aldrig kan skrive for lidt slet eller for meget godt om skikkelige Bøger; thi af det gode tror man knap det halve, men af det onde rigelig det dobbelte ment. Derfor: naar Enden er god, er alting godt, og Enden baade med Niels Ebbesen, Prins Otto og Svend Trøst holder jeds. 170meget af, og om Resten kan vi tales ved, naar vi træffes. — Hvad Dronning Margrete angaar, er Opgaven vist nok ikke let: at sætte hende en Bavgasten, der efter sit Kjøen kunde svare til Kong Valdemars; men jeg anser det dog ingenlunde for umuligt, og ønsker derfor, du maatte faa Lyst dertil; thi her gjælder det dobbelt, at Lysten driver Værket, da Historien, vi har om hende, yder hartad hverken til eller fra.

Hvad nu de „bevægede“ Tider angaar, som man vil sige det er, da hedde de tvært imod efter min Ordbog „de stædige“; men Forskjellen i Udtrykket lader sig godt forklare, da de er begge Dele, alt efter som man betragter Kroppen eller Aanden som den synderligste Part og som Hovedet. At nu Kroppen maatte blive nødt til at holde sig i Skindet og Aanden faa Lov til at sejle sin egen Sø, det er naturligvis mit Ønske, og da det, uagtet med nogle Varianter i Forklaringen, ogsaa er dit og sikkert alle ægte Dannemænds, haaber jeg, det vil med Guds Hjælp i det mindste ske hos os. Ulykken er nemlig, som mig synes, kun, at man paa begge Sider, skjønt ellers prosaiske nok, netop fantaserer paa den Punkt, hvor man ej kan være noksom spidsborgerlig ædru: i Henseende nemlig til, hvad et Folk og en Regering med Føje kan kræve af hinanden. Paa den ene Side vil man nemlig have et saa taalmodigt, lydigt og beskedent Folk, at selv Danskhed maatte forvandles enten til Dorsklid eller til fuldmoden Kristelighed, for at ligne Idealet, og paa den anden Side kræver man en Regering med saa megen Visdom, Ydmyghed og Selvfornægtelse, at hvem der havde alt det, vilde meget betakke sig for den fattige Ære at være den lovgivende Tones udøvende Magt.

Hvor man ikke paa begge Sider vil lade Sværmeriet fare og finde sig i Billighed, gaar det nødvendig galt; men jeg har dog godt Haab, og vilde blot ønske, jeres Halv- skillings-Universitet var Pokker i Vold, naar vi saa havde et ordentligt Sorø Akademi i Steden, hvor den Ungdom, der har Lyst til at handle, kunde lære baade at tænke, at tales. 171og at handle dansk. Vel synes denne min gamle Yndlingstanke kun at skulle være en Drøm; men imellem alle de Drømme, der i vore Dage gjør sig gjældende, finder dog vel ogsaa den sin Plads, naar Tid er, og da turde jeg spaa Danmark saa lykkelig en Fremtid, som den kan gives her nede. Det onde gaar igjen, men det gode staar op; det se vi paa Herren, og han hjælper da vist ogsaa det gode gammeldanske op af Graven.

Et godt Paaskeæg og hvad ellers er godt ønskes dig og din elskelige af Søstrene og

din gammelagtige
N. F. S. Grundtvig.